

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 427 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 29 februarie 1956

În preajma alegerilor pentru sfaturile populare, candidatul Lupu Gheorghe, președintele sfatului popular al comunei Călinești, raionul Topoloveni, stînd de vorbă cu țărani muncitori Olteanu Alexandru, Zidăroiu Dumitru, Draghia Emanoil și Belchiță Nicolae, cei mai bătrîni alegători ai satului Gorgan.

Tiberiu Utan CÎNTEC BĂTRÎNESC

Trec pe drum tîrziu, pe drum de car,
Cucuruz nu samăn, nici nu ar —
Mă perînd pe-alcea printre voi
Cîmpoies ce zice din cîmpoi.

Mi-i sortit pe lume să nu tac,
N-am cîmpoi? — din doagă buciun fac,
Bucium n-am, — din frunză vă doinesc,
Frunză n-am, — din gură vă horesc.

Ma-nvățat să zic din ele-un baci,
Meșter bun la toate, om dibaci.
Cînd mi-aduc de el aminte — pîng
C-a fost prea isteț și prea năling.

Lîngă stîna altuia păzea,
Pentru voia altuia cînta. —
Cît o clăie-n spețe de voinic.
Dar bătut de vînturi ca un spic.

Hei, acele vremuri de-ar veni
Cu ciomagu-n cap le-aș mirul —
Praful să rămînă și catran
După bita mea de moroșan.

Am ajuns stăpîn în țara mea,
Ce mă-ndeamnă voia pot cînta,
Jalea veche-i dusă în pustii —
Am și eu de ce mă-nveseli.

Trec pe drum de car, pe drum tîrziu,
Zece cînt, dar numai una știu:
Cîmpoies pe-alcea printre voi
Zic numai la oameni din cîmpoi.

Insemnări

Urmele

Sînt unele lucruri mici, cu
Sînteleș adînc, lucruri pe
care le-ai văzut cîndva și
care-ți rămîn în minte pentru
toată viața. Multe a văzut în
viața lui țăranul muncitor Au-
rel Tarța. Ține bine minte ulița
glodoasă a Săcălășenilor, ține
mintă prefectii și primarii jude-
țului Baia Mare.

Mai ține minte niște urme a-
dînci, brăzdate în noroiul cleios
al uliței Săcălășenilor. Urmele
roților mașinei. Ale mașinei care
se abătea atît de rar pe-aici.
Doar în zilele dinaintea alegeri-
lor cînd cine știe ce candidat
cu cioc și nedîngotă venea să le
promită amărășilor marea cu
sarea...

Iar prin prejurul lor, urme-
le picioarelor desculțe, de țărani...

Urmele, urmele acelea le ține
bine minte Aurel Tarța. Îi stă-
ruie în minte și acum cînd se-n-
dreaptă spre căminul cultural,
unde are loc înfîlnirea dintre a-
legători și țăranul muncitor
Radu Ion, candidatul circum-
scripției electorale nr. 8.

În zăpada albă, sclipitoare,
pe drumul ce duce spre cămin,
Aurel Tarța vede urme multe și
adînci. Alte urme... Urme de
bocanci... Nu de tălpi desculțe.
De bocanci.

„Multă lume a venit azi la

cămin” — gîndește Tarța. În-
tr-adevăr, multă lume a venit
la cămin să stea de vorbă cu
candidatul. Toți îl cunosc pe
Radu Ion, toți îi știu cîntea și
hărnicia. Rînd pe rînd oamenii
iau cuvîntul. Îi vine rîndul și
lui Aurel Tarța. Se ridică, pă-
șește în mijlocul sălii și prive-
ște oamenii din jur. Stă o clipă
pe gînduri și în clipa aceea,
pe dinaintea ochilor, cu iuțea
fulgerului, i se perîndă scene
din viața lui amărită de altă-
dată.

— Tovarășii! — începe Tarța,
— știți și dumneavoastră ce-
am pătimit și cum am trăit. Mai
știți și cite am făcut în ultimii
ani. Acum, în cîntea alegerilor,
să ne luăm un angajament.
Am cărat pînă acum 63 de
stîlpi pentru electrificarea co-
munei noastre. Am hotărît doar
că Săcălășenii trebuie să ajun-
gă cea mai frumoasă comună
din regiunea Baia Mare. Să
muncim uniți, alături de tehni-
cieni, pentru ca în primele zile
ale primăverii pe ulițele comu-
nei noastre să se aprindă lu-
mina electrică.

Aurel Tarța face o clipă, apoi
zîmbește și adaugă:

— Să fie lumină, să vină o
dată cu primăvara. Să piară
bezna de altădată. Așa tova-
rășii. Să se spulbere amintirea
vechilor necazuri, pieri-le-ar și
urmele...
M. DINCA

SFATURILE POPULARE -

organe locale ale puterii de stat

Sfaturile populare sînt cele mai
democratice organe ale puterii
de stat cunoscute vreodată în
țara noastră.

Atît prin compoziția lor, cît și
prin activitatea lor, sfaturile popu-
lare se deosebesc fundamental de
vechile prefecturi și primării, care
erau niște instrumente de jefuire și
asuprire a poporului muncitor în
folosul moșierilor și capitaliștilor.

Sfaturile populare au obținut fru-
moase realizări în activitatea lor.
Cele peste 7.000 de unități ale in-
dustriei locale (fabrici de cărămidă,
carriere de piatră, vărării, ateliere
de mobilă, fabrici de conserve), în-
ființate în anii democrației popu-
lare, sînt o dovadă grăitoare a ac-
tivității sfaturilor populare în do-
meniul dezvoltării economiei lo-
cale. Ca urmare a acestei preocu-
pări, producția globală a industriei
locale a crescut în 1955 cu 262 la
sută față de anul 1950. Totodată,
datorită muncii neobosite a sfatu-
rilor populare, a luat un avînt de-
osebit acțiunea de ridicare și gos-
podărire a satelor. În satele pa-
triei noastre au răsărit în ultimii
ani sute și mii de instituții de cul-
tură, școli, cămine culturale, case
de citit, biblioteci. Indeiuns de

grăitoare în această privință sînt
cele peste 12.000 de cămine culturale
care-și desfășoară astăzi cu succes
activitatea în lumea satului.

Masele țărănimii muncitoare,
chemate la gospodărirea treburilor
obștești, participă voluntar la ridi-
carea a numeroase construcții de
interes local. În adunări populare
ale locuitorilor pe sate și comune,
cetățenii au hotărît să contribuie la
efectuarea de lucrări prin autoim-
punere, alegînd din mijlocul lor
peste 7.500 de comitete de cetățeni
care cuprînd un număr de peste
80.000 de membri. Aceste comitete
sprijină sfaturile populare comu-
nale în executarea lucrărilor sta-
bilite. O mărturie grăitoare a ini-
fiativei creatoare și a contribuției
masei la opera de gospodărire
obștească, sînt cele peste 800 de
școli și 750 de cămine culturale noi,
300 de sate electrificate, 2.700 de
poduri și podete realizate prin con-
tribuția voluntară a țărănilor mun-
citori.

În aceste zile din preajma alege-
rilor, în cadrul întîlnirilor cu can-
didații Frontului Democrației Popu-
lare, alegătorii fac numeroase pro-
puneri pentru ridicarea economică
și culturală a satelor, pentru o mai

bună gospodărire a comunelor.

O parte din propuneri sînt reali-
zabile imediat, pentru altele se cere
timp. Ceea ce dovedește însă incre-
derea și voința masei de a par-
ticipa activ alături de candidații
lor la realizarea propunerilor este
faptul că îndată după hotăriri se
trece la treabă.

În satele regiunii Craiova, de
pildă, țărăni muncitori în adună-
rile populare cu prilejul propunerii
candidaților și-au luat angajamen-
tul de a munci neobosit pentru în-
făptuirea hotăririlor Congresului al
II-lea al P.M.R. Numeroase fapte
vin să arate că ei știu să-și res-
pecte acest angajament. În satul
Țigănești, țărăni muncitori au for-
mat o întovărășire cu 102 hectare.
În Poiana Mare, raionul Calafat,
s-a inaugurat cea de a 6-a întovă-
rășire agricolă. În total în satele
regiunii Craiova au fost înființate
în ultimul timp 40 de întovărășiri
agricole. În multe sate s-a trecut
la repararea de poduri și podete, a
drumurilor și uneltelor agricole
pentru pregătirea din vreme a cam-
paniei agricole de primăvară.

Alegerile de deputați în sfaturile
populare — care vor avea loc la
11 martie — sînt un prilej minu-

nat de afirmare a legăturii indes-
structibile dintre partid, popor și
guvern. Candidații Frontului De-
mocrației Populare propuși în adu-
nările oamenilor muncii de la ora-
șe și sate sînt dintre cei mai vred-
nici și iubiti filii ai poporului nostru.
Sînt muncitori, țărani, cărturari
care au fost văzuți întotdeauna în
fruntea acțiunilor obștești. Sînt co-
muniști ca și oameni fără de partid
din toate ramurile de activitate,
care își pun toate forțele, toată e-
nergia lor în slujba înfloririi patriei
și a bunei stări a poporului muncitor.
Propunerile pentru candidatu-
rile lor au izvorit din mase, la locul
de muncă, după discuții îndelungate
în care au fost bine cumpănite me-
ritele candidaților și încrederea care
li se acordă de a fi propuși deputați
ai vieții noi. Iată de ce Frontul De-
mocrației Populare cuprinde în rîn-
durile sale tot ce este mai bun și
înaintat din sinul poporului nostru,
capabil să mobilizeze masele la
lupta pentru înfăptuirea sarcinilor
trasate de cel de al II-lea Congres
al partidului cu privire la dezvoltă-
rea economică, gospodărească și
culturală a orașelor și satelor pa-
triei noastre.

NICOLAE TROCAN

Foarte fortele culturale în sprijinul transformării socialiste a agriculturii!

1. Realizările noastre

În cele ce urmează voi căuta să arăt, pe bază de fapte concrete, cât de mare este rolul muncii cultural-educative în acțiunea de lămurire a țărănimii muncitoare, de convingere a ei pentru a pași pe calea agriculturii socialiste.

Munca cultural-educativă s-a dovedit în toate împrejurările a fi cu adevărat cea mai însemnată parte a muncii politice de masă care se desfășoară an de an cu intensitate crescândă la sate.

Nenumărate fapte vin să confirme justetea acestui lucru. În anul 1950 un număr de peste 5.200 de familii de țărani muncitori au constituit în regiunea noastră 91 de gospodării colective. Azi numărul familiilor de colectivisti trece de 32.000, iar cel al gospodăriilor agricole colective de 300. La acestea se adaugă cele 172 de întovărășiri agricole cu peste 12.000 de membri. Peste 54 la sută din suprafața arabilă a regiunii aparține sectorului socialist. În raioane ca Negru Vodă,

sectorul socialist deține de pe acum 80 la sută din totalul suprafeței arabile, iar în Medgidia 75 la sută. Aceasta e rodul strădaniilor sutelor de activiști de partid și de stat, a activiștilor culturali care au dus, sub îndrumarea organizațiilor de partid, o muncă stăruitoare și neobosită. Azi nu se mai află în regiunea noastră nici o comună fără gospodărie colectivă. Neîncetat alte și alte întovărășiri se transformă în gospodării colective. În ultima vreme membrii întovărășirilor din Stupina, Albina și Adîncata, care au obținut roade bogate, înțelegând că în gospodăria colectivă belșugul dobîndit va fi și mai mare, au transformat întovărășirile în gospodării colective. Acestea sînt fapte care ne bucură. Ele arată însă că posibilitățile noastre sînt și mai mari. Iată pe ce se bazează angajamentul deosebit de important pe care oamenii muncii din regiunea noastră și l-au luat în fața partidului:

2. În anul 1958 sectorul socialist va cuprinde întreaga suprafață a regiunii noastre

Este o sarcină măreață și în același timp plină de răspundere. Armata de lucrători de pe tărîmul culturii de masă din regiune, de intelectuali de la sate nu poate sta de-o parte. Sîntem datori să ne trecem în revistă forțele, să recapitulăm lipsurile și întăriți să pornim la luptă pentru izbînda acestei cauze mărețe.

Trebule amintit aici că în regiunea noastră munca culturală nu s-a dus totdeauna cu continuitate. Mulți activiști culturali trimși să lămurească perseverent pe săteni, își neglijau sarcina, socotind că oricum transformarea socialistă a agriculturii se va înfăptui. Aceasta a contribuit în bună măsură la ivirea următoarei situații: de unde în 1952 se înființaseră 148 de noi gospodării agricole colective, în anul următor numărul gospodăriilor nou înființate nu trecea de 6.

În numeroase cazuri conținutul

Din experiența activității culturale al reg.unii Constanța

muncii cultural-educative nu a fost subordonat scopului transformării socialiste a agriculturii. Repertoriul pieselor de teatru, ca și al celorlalte echipe artistice, era rupt de realități. Unii activiști culturali își îndeplineau sarcinile mecanic, fără să le adîncească sensul. La Poarta

Albă, țăranul muncitor Ion Boșoteanu, cel mai bun cititor al bibliotecii și totodată cel mai bun cursant al cercului agrotehnic, nu a intrat nici azi în colectivă. De această situație nu pot fi socotiți străini activiștii culturali din comună. Este clar că bibliotecara, de pildă, s-a limitat la rolul de simplă distribuitoare de cărți, fără să îndrume lectura, fără să cerceteze rezultatele. În raionul Tulcea, sectorul socialist deține doar 13 la sută din suprafața raionului. Poate fi desopărtită această situație de faptul că întregul activ cultural al raionului stătea mai mult în birouri, că planul pe trimestrul I întocmit de secția culturală, era complet străin de problemele transformării socialiste a agriculturii?

În planul pe care secția culturală regională l-a întocmit pe primul trimestru al acestui an, am înscris ca obiectiv de seamă: — „Întărrea sectorului socialist din agricultură, prin consolidarea gospodăriilor colective și întovărășirilor existente și atragerea de noi membri”.

3. Munca culturală poate și trebuie să aducă o mare contribuție

Cum am socotit noi că putem face acest lucru? Ne-am îndreptat atenția asupra caselor raionale de cultură. Ele trebuie să devină cu adevărat centre de în-

drumare a muncii culturale din raion. Ne-am îngrijit ca la casele de cultură să activeze cele mai competente cadre de specialiști. Am aplicat metoda aceasta întâi în raionul Fetești, care pînă la începutul acestui an era codas în munca culturală. Nu după mult timp toți intelectuali de la centrul raionului erau grupați în jurul casei de cultură. Am organizat apoi la Fetești o consfățuire, la care au participat toți directorii caselor de cultură din regiune. Obiectul consfățuirii: „Cum putem sprijini mai temeinic munca pentru transformarea socialistă a agriculturii”. La sfîrșit am vizitat împreună casa culturală a G.A.C. din

comuna Progresul. S-au pus multe întrebări. Responsabilul, colectivistul Gheorghe Fîrnuș, n-a rămas dator tu nici un răspuns. Se poate spune că vizitatorii au avut multe de învățat și au simțit mai bine ca oricînd ce răspundere le revine în munca culturală. Azi fiecare dintre cei 60 de activiști culturali din raionul Fetești (înainte numai 10 activau în mișcarea culturală), lucrează cu destulă conștiințiozitate pe baza unui plan de acțiune individual. La Făcăeni, unul din lotul celor 60 de activiști culturali, inginerul Ion Albușescu, a și ținut o conferință despre foloasele muncii colective. A adus și grafice și a în-suflețit discuțiile. A vorbit printre alții colectivistul Bucur Vasile, care a primit anul trecut pentru zilele-muncă prestate în gospodăria colectivă, 2 vagoane și jumătate de produse.

4. Ajutorul dat de artiști, bibliotecari și ingineri

Am reușit să atragem în munca culturală de masă — și roadele sînt îmbucurătoare — întreg colectivul Teatrului de Stat.

Teatrul de Stat a pus în scenă piese cu subiecte legate de transformarea socialistă a agriculturii, pe care le prezintă la bentele de raioane. Spectatorii sînt, firește, colectivisti și țărani muncitori care

sînt transportați din comunele lor cu mașinile. Teatrul de Stat a organizat de asemenea brigăzi care dau spectacole la sate. Înainte de spectacol, brigăzile studiază atent situația comunei, problemele care-i frămîntă pe oameni și care constituie apoi subiecte din programele acestor brigăzi. Prin grija secției culturale regionale, cei 30 de actori ai Teatrului de Stat, în frunte cu directorul teatrului, sînt repartizați pe comune. El au devenit foarte cunoscuți populației de la sate, care îi ascultă cu atenție de fiecare dată. Regizorul Petre Mihai de exemplu e socotit un bun prieten al colectivistilor din Comana. Actorul Mircea Psata a muncit timp de 34 de zile în comunele din raioanele Hîrșova și Istria, îndrumînd brigăzile artistice de agitație.

Am luat măsuri pentru intensificarea muncii bibliotecarilor și a bibliotecilor. Biblioteca regională a întocmit diferiți indici bibliografici: „Pentru o continuă sporire a producției agricole”; „Ce să citească un colectivist”; „Ce să citească un țăran individual”. Se înțelege că indioele nu îngrădește cîmpul de lectură al cititorului. El e numai un ajutor pentru bibliotecar. Mai important decît aceasta socotim însă altoeva:

Cercetînd îndeaproape munca bibliotecarilor, am descoperit că cea mai mare parte fac muncă de distribuitor de cărți. Aceasta gîlea munca cu cartea la sat de conținutul său real, transformînd pe bibliotecari în simpli funcționari. Am

hotărît ca bibliotecarul să stea în bibliotecă pentru evidență și deservire doar 3 zile pe săptămînă, rămînînd ca restul timpului să ducă o muncă reală, pe teren, de popularizare și răspîndire a cărții, de îndrumare a tîrîrilor de citit. Am pus astfel la dispoziția muncii vil, de teren, 42 de bibliotecari, de drept activiști culturali. Ca o măsură generală am stabilit de asemenea ca fiecare activist cultural de la regiune sau raion, care se deplasează pe teren, să organizeze o acțiune culturală concretă, după cerințele locului. S-au organizat astfel de acțiuni pe teme ca: o zi de activitate culturală într-o comună (urmată de vizite la locuințele colectivistilor). Aceasta a avut un mare efect mobilizator.

Pentru ridicarea la un nivel mai înalt a propagandei prin conferințe, am cerut sprijinul stațiilor experimentale Mărculești și Valul Traian în vederea întocmirii de conferințe agrotehnice diferențiate pe raioane.

5. Nu vom precupeți nici un efort

Avem în regiune, în prezent, aproape 400 de cadre culturale. Nu vom precupeți nici un efort pentru a face din fiecare un activist de bază, capabil să folosească toate mijloacele muncii culturale în sprijinul transformării socialiste a agriculturii.

De la 1 ianuarie a.c., fiecare din acești activiști desfășoară în raza comunelor de care răspunde, muncă de lămurire pentru atragerea de noi membri în G.A.C. Ne-au și sosit vești care dovedesc că cei mai mulți își îndeplinesc cu seriozitate sarcina.

În Vadu Oii, raionul Hîrșova, și Visterna, raionul Istria, activiștii culturali au mers din casă în casă îmbogățind munca de lămurire prin programe artistice-culturale organizate în comune. E de la sine înțe-

les că dacă toți vor proceda la fel, aportul pe care-l vom aduce la transformarea socialistă a agriculturii va fi dintre cele mai mari. În legătură cu aceasta vrem ca scri-soarea de față, ca și faptele de metă-găduit pe care ea le înfățișează, să constituie un îndemn la schimbarea atitudinii pentru cei care mai privesc încă munca culturală ca pe ceva neînsemnat și întimplător, socotînd-o o povară în plus.

Am amintit în această scrisoare succesele pe care le-am avut ca și greșelile săvîrșite, metodele pe care le folosim și experiența cîpătată în decursul anilor. Le împărtășim pe această cale activiștilor culturali din toate regiunile țării și le propunem să-și pună toată puterea de muncă, toate cunoștințele, în slujba făuririi unei agriculturi înfloritoare, socialiste.

DUMITRU FAETICEANU
șeful secției culturale a sfatului
popular regional Constanța

„Vă chemăm alături de noi”

De ce nu vă hotărâți?

Cine din comuna noastră nu-și amintește de primăvara anului 1945! Atunci, aproape 500 de țărani din Dor Mărunt au primit peste 1.000 hectare de pământ. Parcă îl vedem și acum pe comunistul Dumitru Albeșteanu, președintele comisiei de reformă agrară, împreună cu Marin Jiloveanu, Mihalache Mihăilă, Victor Chiru și alți membri din comisie, luptând pentru ca oamenii nevoiași să primească pământ.

Este adevărat, dragi tovarăși, în vremea aceea ați luptat din toată inima și pentru aceasta meritați cuvinte de laudă. Dar mai pe urmă ați început să cam slăbiți lupta. De ce oare? Iți mai

Acum nădăjdum să înființăm întovărășirea

Mulți dintre noi ne-am întrebat, și pe drept cuvânt, de ce în comuna noastră cu 5 sate nu s-a înființat încă nici o colectivă, nici o întovărășire, cu toate că dorința de a munci laolaltă pe tarlale largi ne-am arătat-o încă din 1950-1951. De pe atunci au început unii din noi a se duce pe la sfatul popular și a întreba cum și ce fel e cu colectivele, cu întovărășirile.

De la început însă, trebuie să spunem că dacă în fruntea treburilor obștești din comuna noastră s-ar fi aflat oameni cu mai multă trageră de inimă poate că de mult am fi pașit pe noul drum. Așa, am pierdut multă vreme.

Năzuința noastră spre alt soi de trai, cum am mai spus-o, s-a născut încă de mult. Șaptesprezece familii de țărani muncitori în frunte cu comunistii, au semnat cereri pentru alcătuirea unei gospodării colective și le-au depus în primăvara anului 1953 la sfatul popular comunal. Președintele sfatului popular a pus însă cererile într-un sertar, iar când și-a adus aminte de ele nu mai erau decât șaptesprezece hirtii prăfuite.

În Valea Ursului nu a luat nici până azi ființă vreo gospodărie colectivă sau vreo întovărășire, pentru că unii tovarăși de la sfaturile populare comunale și raionale nu ne-au dat sprijinul de care am avut nevoie. Și nu numai pe noi ne-au lipsit de acest ajutor, ci și pe țărani muncitori din Prislopul Mic și din Glîmbocu, care de asemenea și-au arătat de mult vremea de a porni spre o viață nouă. Atât noi, cei din Valea Ursului, cât și țărani muncitori din celelalte sate ale comunei, am stat pe loc mai ales din pricina lui Ion Chiriță, președintele sfatului popular comunal, care a dat dovadă de nepăsare. Acum, nici nu ne-am mai gândit măcar să-l propunem deputat.

Alegându-ne ca deputați oameni de ispravă, avînd între noi pe comunistii din comună și folosind sprijinul tovarășilor de la comitetul raional de partid, tragem nădejde ca în scurtă vreme și în Valea Ursului să ia ființă o întovărășire în care printre primii înscriși să fim și noi:

ION BADEA, LINA RADOI, MARIN S BADEA, GHEORGHE STANCIU și alți țărani muncitori cu gospodărie individuală din satul Valea Ursului, raionul Pitești.

amintești, tovarășe Albeșteanu, cât de frumos ai vorbit dumneata în fața țaranilor muncitori despre Rezoluția din 3-5 martie 1949? Însă, în toamna anului 1950, cînd noi, cei 86 de țărani muncitori am pus temelii gospodăriei colective „Viața nouă”, dumneata care luptaseși împreună cu ceilalți țărani muncitori pentru înființarea reformei agrare, ai rămas de-o parte.

Ce zici, tovarășe Dumitru Albeșteanu, ai făcut oare bine că nu te-ai înscris în gospodăria noastră colectivă? Ai scotit cîte bucate ai fi dus acasă în 5 ani de zile, dacă ai fi lucrat împreună cu familia în colectivă? De pildă, colectivistul Gheorghe Dumitrache, a adunat anul trecut împreună cu cei patru membri ai familiei sale, 1.003 zile-muncă pentru care a primit 12.900 kg. de cereale, 30 kg. de zahăr, 2.500 lei, precum și altele produse. Și exemple de felul acesta putem da și altele. Credem că ai văzut că vreo 10 colectivizări și-au construit: case frumoase, 8 dintre ei și-au cumpărat vaci cu lapte, vreo 6 și-au cumpărat aparate de radio, iar majoritatea și-au tras lumină electrică.

Am vrea să știm ce îndoială te mai ține pe loc. Nu cumva te gîndești că n-ai cu ce înzestra copiii? Dacă te frămîntă aceste gînduri, de ce nu te duci să stai de vorbă cu colectivistul Dumitrache Gheorghe care și-a măritat fata cu băiatul lui Victor Radu, tot colectivist? Vrei să știi ce zestre au avut tinerii? Fata a avut 286 zile-muncă, iar băiatul 351 zile-muncă, pentru care au primit peste 6.000 kg de cereale, în afară de alte produse. Apoi gospodăria noastră le-a dat gratuit un loc de casă, pe care tinerii și-au ridicat în 1954 casă nouă. Pînă acum, la noi în colectivă s-au căsătorit vreo 15 perechi de tineri. Și nunți de felul acesta au fost multe în gospodăria noastră colectivă. La unele din ele a petrecut și Dumitrache Găvănescu și alți țărani muncitori cu gospodării individuale. Și totuși și mai stau încă la îndoială cu cererea de înscriere în colectivă.

Ce părere ai, tovarășe Găvănescu? N-ai vrea să le faci și

dumneata celor trei fete, pe care le ai de măritat și flăcăului dumitale de însurat, o nunță ca a tovarășului Ghiurcu? Atunci de ce nu te hotărâți?

Tot așa de harnic și gospodărești și dumneata, tovarășe Colan Nicolae. Însă, cum vedem, mai stai în cumpănă. De ce oare nu te hotărâți să intri în rîndurile noastre? Gîndește-te că colectiva noastră s-a măritat cu încă 31 de familii și că numai în zilele acestea au fost depuse încă 11 cereri de înscriere. Aceeași întrebare v-o punem și vouă tovarăși Artimon Popescu, Constantin A. Cristea, Ion Greceanu, Ion Nedelcu, Tăsel Bondocă, Luca Dumitracu!

Noi știm că chiaburii Marin Gh. Dobre, Dumitru C. A. Dinu, Ilie Dumitrescu și alții mai răspund încă fel de fel de vorbe rele despre gospodăria noastră colectivă. De aceea, mulți țărani muncitori mai șovăie și nu au deplină încredere să facă pasul spre fericire și belșug. Aici este și vina noastră, a colectivizatorilor. Noi n-am demascat șaptele veninoase ale chiaburilor, nu ne-am îngrijit să-i apropiem de colectivă pe oamenii cinstiți din sat. Am stat închiși ca într-o găoace, multumindu-ne și bucurîndu-ne de rezultatele obținute în colectivă, fără a ne mai gîndi însă și la fericirea și bunăstarea celor din afară.

În încheierea scrisorii, noi colectivizatorii din comuna Dor-Mărunt chemăm încă o dată pe toți țărani muncitori din sat, pe consătenii noștri vrednici și inimoși, să vină cu încredere alături de noi, în colectivă, unde munca le va fi mai rodnică, iar ogoarele vor da bucate mai multe.

Vrem ca în curînd să vă stringem mîinile frățește și vouă Dumitru Albeșteanu și Dumitrache Găvănescu, și celorlalți consătenii vrednici și să vă spunem din toată inima: „Fiți bine veniți în mijlocul nostru!”

GHIURCU CONSTANTIN, TRICA TOMA, DUMITRACHE GHE MIHAI, STAVRE ILIE, membri în gospodăria agricolă colectivă „Viața Nouă” din com. Dor-Mărunt, raionul Lehliu, regiunea București

Pământul la fel — gospodarul același — dar recoltele sînt cu t-tu! diferite

ANTON VASILE

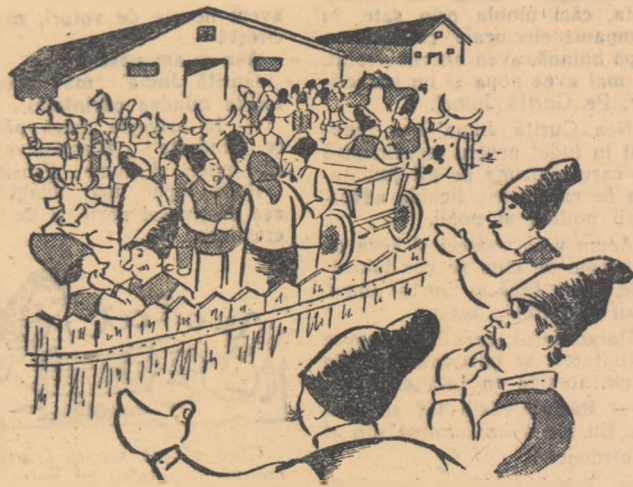
membru al întovărășirii agricole din satul Tuțești de Sus, raionul Negrești, regiunea Iași. a obținut anul trecut:

De pe un hectar semănat cu grîu — teren cu care n-a intrat în întovărășire — 1.800 kg., pentru că a arat terenul cu plugul tras de boi, n-a respectat termenul optim de însămînțare, n-a grăpat semănătura, n-a plivit-o — pentru că așa făcea și în ceilalți ani — și n-a recoltat grîul la vreme.

Iar de pe un hectar semănat cu grîu — în întovărășire — 2.935 kg. pentru că a avut lotul arat

adînc din vreme și cu tractorul, a semănat cu mașina sîmînța de soi, aleasă și tratată, a grăpat și îngrășat suplimentar semănăturile în primăvară, apoi a plivit buruienile din grîu de cîteva ori, iar recoltatul s-a făcut în pîrgă, cu mașinile S.M.T.

(După corespondența trimisă de tovarășul GHEORGHE LEONTE)

— Da ce-i bre acolo, iarmaroc?

— Ba nu taică! Au venit noi membri în colectivă!

Sărbătoare în Scorțaru Nou

Duminică... În comuna Scorțaru Nou, raionul Brăila, era sărbătoare. Pe case fluturau drapelul, iar ulițele erau pline de oameni îmbrăcați în straie curate. Sosiseră și oaspeții — printre care mulți colectivizatori — din comunele vecine Gemenele, Movila Miresii, Oancea și altele. S-au strîns apoi cu toții la căminul cultural ca să sărbătorească inaugurarea gospodăriei colective „Drum Nou”

37 de oameni s-au unit de

bună voie ca să muncească laolaltă 85 hectare de teren. Noul consiliu de conducere al gospodăriei ales în acea zi și alcătuit din oamenii cei mai harnici ca Șufu Gheorghe, Băcanu Nedelea, Bratu C. Ion, Vișianu Alexandru, precum și mulți din noii colectivizatori au luat cuvîntul angajîndu-se să muncească cu drag pentru a obține roade bogate.

TAZLAOANU VASILICA
corespondent

Bătrînețe liniștită

Am 72 de ani și sînt colectivist din 1950. Așadar încă de pe atunci cînd m-am înscris în colectivă nu mai eram tînăr. Baba îmi murise, copiii se împrăștiaseră pe la rosturile lor. Începusem să mă gîndesc cu îngrijorare la ziua de mîine. Mi se strîngea inima la gîndul că vremea cînd mă vor lăsa puterile nu este așa departe. Teamă-mi era să nu pic plocon Mariei, fiică-mea, măritată aci în sat. Erau unii

oameni de prin satul nostru care căutau să-mi sporească această teamă spunînd că în colectivă, cei mai vîrstnici sînt dați la o parte. N-am dat crezare acestor vorbe.

Fiind fierar, am lucrat în atelierul gospodăriei pînă în 1953, cînd povara anilor ce-o porți în spate nu mi-a mai îngăduit să lucrez. Dar nici de atunci n-am dus lipsă de nimic și nici să fiu povară pentru fiică-mea Maria n-am ajuns. Din fondurile anume puse deoparte, în anul ce a trecut, de pildă, mi-au fost date de către colectivă 200 kg. de grîu, 300 kg. de porumb și altele. Afară de asta lucrînd cîte ceva prin curtea gospodăriei, după puterile mele, s-au mai adunat una peste alta, o sută de zile-muncă. Am dus acasă încă 400 kg. de grîu, 250 kg. de porumb și alte bucate, precum și o sumă bunicică de bani.

De bună seamă că și în alte părți sînt gospodari mai trecuți, care ar vrea să intre în colectivă, dar nu se învrednicesc pentru că-i înspăimîntă vorbele strecurate de chiaburi, asemănătoare, poate, celor care au ajuns acu' 6 ani și pe la urchile mele. Vorbele aleargă, nu le poți strîni în zăbăluță. Dar oamenii de aceea au cap pe umeri, să le rumege. Și cine le rumege cum se cuvîne, înțelege că eu n-am greșit și că între zvonuri și viață este o mare deosebire. Cea mai bună dovadă e chiar plinul magaziei mele. Leatul meu din sat sau din alte sa'e, are să înțeleagă ce-am înțeles eu încă în 1950, și cred că o să facă la fel ca mine.

VITAN NICOLAE
membru al gospodăriei colective „Dezrobirea” din comuna Periam, regiunea Timișoara

altădata...

ALLE

Ma-m născut cu mulți ani în urmă dintr-un cireș. Popa Iapă din Găuriciu, deputat averescan, cunoscut în tot județul numai cu porecla asta, căci umbla prin sate, în campania electorală, călare pe-o iapă bălană, avea un cireș rotat. Și mai avea popa și un paracliser. Pe Guriță Juma'.

Nea Guriță Juma' era renumit în județ pentru rezeziunea cu care răstruna pe gît jumăta-tea de rachiu sau lichida adversarii politici ai popii.

Acum vreo treizeci și ceva de ani, cam pe cînd se coc lubenițele, Popa Iapă și Guriță Juma' erau în fierbere mare!

Paracliserul, care își începuse activitatea, se opri într-una din zilele acestea în fața cireșului.

— Părinte, ăsta tot se usu-că. Eu zic să-mi croiesc din el o bizdoacă!

— Taie-l, taică — Incuviință părintele — dacă e vorba de interesele alor noștri; dă-l jos că

FRUSINICA

(amintirile unei bite electorale)

avem nevoie de voturi, nu de cireși!

Așa m-am născut. Guriță Juma' mă prezentă foarte mîndru părintelui.

— Ia privește, taică părinte, ce mîndrețe! Blagoslovește-o, că-i puseși și nume: Frusinica! Popa Iapă mă blagoslovi, așa că avusei parte și de botez creștinesc.

Cînd să mă scoată Guriță pe poartă, deputatul cu anterior zise cu multă miere și duioșie în glas:

— Guriță, taică, să nu-l ierți

pe nici unul. Care nu e cu noi, mîruiește-l, taică.

Guriță îmi mîngieie gîcile.

— Părinte, nu scapă nici unu' nemiruit. Ca la zi-ntîl! Și paracliserul se ținu de cuvînt. Primul pe care îl trimise în spital, fu Voicu lui Tase, țaran sărac și amărît din capul satului. Voicu, ridicase glasul, întrerupînd o cuvîntare a popii.

— Da, de ce să vă votăm, părinte? Ne-am săturat de minciuni. Pă cine votăm noi, pe dumneata, pă Tacu moșieru, pă d-ăia de la oraș cu mașini și fabrici, pă cine?

A doua zi îl găsiră pe Voicu în praful liniei, plin de sînge. Carnea era pe el ca strugurele. Spălîndu-mă de sînge, nea Guriță îmi spuse mîndru:

— Frusinico, halal de neamu' tău! Nici nu mă gîndeam că o

să fîi atît de zveltă la țopă-lală.

Din seara aceea începu cariera mea. Rînd pe rînd trecură pe sub cucuiele mele, liberali, țărăniști, dar mai ales oameni cînsiți, cameni săraci, ca Voicu lu' Tase. Secerînd în dreapta și-n stînga, neobosită, se duse vestea despre mine în tot Telemannul.

În prima mea campanie electorală trimisei în spital treizeci și patru de țărăniști, patruzeci de liberali și peste o sută de oameni nevoiași care mi se împotriveau. Morți am avut numai șase. Toți șase duși în deal, de popa Iapă în odăjdii și de Guriță Juma' cîntînd foarte duios.

Apoi cîva timp m-am odihnit, gîndind cu groază la păcatele mele. Cînd alegerile bătură din nou la ușa paracliserului, nea Guriță porni iarăși cu mine în haiducie. De data aceasta paracliserul n-avu noroc. Muri storsit chiar de cucuiele mele, într-o încăierare. Zmulgîndu-mă din mina lui, Costea — căpetenie liberală — îl trînti în șanț și începu zdu-păiala. Numai de cîteva ori îl atinseseră cucuiele mele și nea Guriță Juma' amuși.

Astfel, trecui în slujba liberalilor. În numele lor îi beșegii pe alții.

După puțin timp, într-o încăierare, mă capturară țărăniștii. Bătuți atunci la sînge pe foștii mei stăpîni. Puseră în cele din urmă mina pe mine niște găligani în cămăși albastre. Cică erau „băieții” lui Cuza!

Ce mai măcel, cu mine în frunte, ca un prapure la mori, porniră și găliganii ăștia! „Băieții” lui Cuza mă dădură în primire al'or vlăjgani tot în cămăși, dar de culoarea foii de dovleac, încruntați, cu frunți înguste și ochii zbanganii. Și așa am dus-o, mult amar de vreme.

Ultima mea ieșire pe teren a însemnat cel mai crunt insucces al vieții mele țîlhărești. Chia-buruj Nae Uimă care mă sco-tea din pod numai în miez de noapte, a fost prins tocmai cînd se repezea pe la spate asupra brigadierului Cuțui. El arestat, eu oropsită în acest colț de birou, la sfatul popular. Nimeni nu-mi dă atenție. S'au rezemată, în colț, după un dulap cu dosare, lingă un fărăș. Cîta decădere! Unde ești tu, nea Guriță, s-o vezi în ce hal a ajuns Frusinica ta? Dar ceea ce mă înnebunește de-a binelea e zvonul pe care îl aud că se fac din nou alegeri.

— Cum, alegeri? Ce feș de alegeri fără mine?

Tocmai cînd mă furasera gîndurile astea, intră în cameră președintele sfatului popular și secretarul organizației de bază. Președintele, căutînd un dosar, dădu cu ochii de mine.

— Ce-i cu bizdoaca asta?

Secretarul îi răspunse, apucîndu-mă:

— Obiect de muzeu! A lu' Nae Uimă. Ușurică foc. O să-mi fac din ea o coadă de lopată.

A doua zi, secretarul îmi eurătă cucuiele și devenii coadă de lopată. Mă apucați după cum vezi să muncesc la bătrînețe. Să mă vezi cum țopăi pe cîmp! Parcă aș fi fată mare! Ce să-i faci, nea Guriță Juma', s-au schimbat timpurile și oamenii ăștia noi au îngropat năravurile trecutului. De-ai trăi azi, locul tău ar fi la stînsul luminărilor în altar, nu pe lingă urnă cu măciuca.

Asta îți-o spune fină-ta, Frusina, ca să-ți intre în urechi, chiar dacă-ți sînt astupate, acolo, în dealul foștilor voștri alegători.

Frusinica
Lopată

FAȚĂ I IERI

● Așezare de munte, cu pitite pe funduri de vîi sau risipite pe coaste de deal, așa arăta Ponorul, comună din cuprinsul raionului Aiud. Pierduți între creste de munți, fără drumuri ca lumea spre oraș, fără știință de carte, fără îngrijire medicală, ponorenii au sorbit în trecut din plin paharul sărăciei.

● Cine a trecut cîndva prin satul Tolici din raionul Tg. Neamț, își aduce aminte de cocioabele și bordeiele — multe săpate în pămînt — în care nu stăteau vite, ci oameni. Singura grijă a stăpînirii burghezo-moșierești era să le trimită perceptorii pentru a scoate bani și din piatră seacă.

● Tîrgul Lăpuș era o comună ce nu se deosebea de un sat mai răsărit din regiunea Baia M. Sărăcia și neștiința își făceau tot mai mult culcușul în casele țărănilor muncitori de aici.

● Cu 11 ani în urmă, în întreg cuprinsul raionului Sărmaș erau 61 de școli elementare de 4 și 7 ani și 12 cămine culturale. Cu toate că în acest raion trăiesc mulți unguri, nu era nici o școală cu limba de predare maghiară.

● În 1938, în regiunea Iași erau doar 38 de cămine culturale deși lașul era una din cele mai vechi cetăți ale științei și culturii din țara noastră.

● Todireștii este un sat mic așezat la poalele codrului Vlad-nic. În trecut, aproape toți locuitorii erau neștiutori de carte. În sat nu era nici un lăcaș de cultură.

FOARCE LA

Foarte verde, lată,
Stringeți-vă roată
Măi săteni și frați
Și mă ascultați
C-am de povestit
Cite-am pătimit
Eu și flecare
Cînd era votare
Și stăpîni țării
Erau moșierii.

Pînă la votare
Era zarvă mare
Că venea Modreanu
Ba un Ungureanu,
Ba Lazăr Ilie
Ba dracu' să-l știe
Și ne cereau votul
Că ne-or face total:
Tot ce vrem ne-or face:
Școală cum ne place,
Drumuri vicinale,
Poduri și spitale,
Biruri or scădea
Și ne-or ajuta...

Apoi cînd leșeau
De toate ultau...

De-i votam, ori ba,
Tot un drac era,
Că el tot leșeau.
Că pe-atunci votau,
Nu alegătorii,
Ci măslăitorii...

Dar acum, măi frați,
Stați și m-ascultați.

m. păduche. ministerial

Conu Ghiță, ministrul liberal al Sănătății și deputat în Cameră, își făcea obișnuitul său turu electoral din preajma turnerilor, însoțit de Nae Capros, agentul său electoral.

Campania electorală mersese bine și conu Ghiță se simțea mulțumit, în timp ce mașina îl purta spre satul unde avea loc întrunirea.

— Cred că ai noștri o să lasă din nou în alegerile astea! se întoarse el spre Nae Capros, frecîndu-și multumit mîinile. Simt eu pulsul, Nae băiete! Dacă n-o fi așa!...

— Este, coane Ghiță, se poate? Păi n-am avut eu grijă?

La un moment dat, în fața șoferului se iviră două drumuri: unul în dreapta și altul în stînga.

— La dreapta! porunci Nae Capros.

— De ce nu la stînga, Nae băiete? Avem vreme să mai facem o întrunire și la Conăcești!

— Nu se poate, boierule. Conăceștii e sat contaminat. Nu intră și nu iese nimeni, pînă nu s-or termina alegerile.

— Ne înjură opoziția, o să zică iar că umblăm cu falsuri!

— Care falsuri, coane Ghiță? Am aici dovada.

Încet, cu precauție, Nae Capros scoase dovada: o cutie de cremă Nivea.

— Ce e asta? îl întreabă mirat ministrul Sănătății, care tocmai își pregătea în gînd discursul la întrunire, pe tema sănătății țărănilor romîni.

— Dați-mi voie, boierule!

Degetele groase ale lui Nae Capros, mai obișnuite cu bita decît cu lucrurile măruntule, desfăcură cu băgare de seamă capacul cutiei. Pe fundul ei lucios se lăfăia un păduche.

— Păduche de tifos ezantimatic, declară Nae Capros. E

cules de mine personal de la fața locului. Să mai vină opoziția și să zică, că îi rupem imediat gura. Pozăm păduchele din față și din profil și îl dăm la gazetă.

Conu Ghiță fu de acord. În adevăr, din punct de vedere sanitar vorbind, motivul era serios. Vesel, începu să vorbească despre altele. Cutiuța de Nivea rămăsese deschisă pe piciorul său. Deodată conu Ghi

ță se întrerupse și dădu un țipăt:

— Nae! A scăpat păduchele!

— Ce vorbești, boierule! Aoleu, auzi pungașul, a șters-o!

Pe Conu Ghiță îl trecură su dorile. Simțea că își pierde cunoștința și îi clănțănă dinții.

— Nae, mă mîncă ceva pe la cot, înșină el pierdut.

— Să-l căutăm, boierule! S-o fi suit lighioana, mai știi?

Pe jumătate mort de spaimă, ministrul începu să se dezbrace. Își scoase rașlanul, gambeta, haina, cravata, vesta și cămașa. Păduchele nu era nicăieri.

— E în ciorap! răcni el. Simt că m-a pișcat și se urcă pe picior!

— Repede, jos pantalonii, coane Ghiță! Să nu vă muște dihania.

Cu mîinele tremurînde conu Ghiță se deschise într-o clioă la brăcinar și azvîrli pantalonii. Acum nu mai avea pe el decît monoculul, izmenele, ciorapii și pantofii.

Deodată, Nae Capros care îl privea atent și grijuliu, în-

gheță cu ochii țintă la el.

— Mă mîncă la subsuoară, sullă el.

— Dă-te jos din mașină mai repede! răcni ministrul, galben la față ca șofranul. Oprește mașina șofer, să se dea jos Nae.

Capros redeveni însă liniștit și zîmbitor. Băgă mina sub haină, la subsuoară și scoase un fir de păr de cal.

— Asta mă mîncă, zîmbi el cu toți dinții lui de aur. Nu era nici un păduche.

— Atunci trebuie să fie pe aici, pe canapea! țipă conu Ghiță.

Încercă să se ridice, dar tocmai în clipa aceea, șoferul opri brusc și amîndoi pasagerii căzură în față.

— Ce, ai înnebunit, neică? se zborși Nae, pipăindu-și buza din față, cu care intrase în spețeaza banchetei șoferului. Acesta întoarse o privire îngrozită.

— Exantematicul! rosti el. Mă ciupește de spinare.

— Tu ai venit cu păduchele aici! țipă la Nae, amenințîndu-l cu bastonul, ministrul. Ne îmbolnăvim toți de exantematic!

— Nu era de ezantimatic, coane Ghiță, pe ochii mei! se jură Nae Capros. Am zis și eu așa, ca să avem motiv să băgăm în carantină Conăceștii, că e cu opoziția E un păduche bun, liniștit, cu'es de mine dintr-o familie cumsecade...

— Minți!

— Pe cuvîntul meu de onoare, coane Ghiță, se poate! A fost o șmecherie, ca la alegeri.

— Pe mine mă mîncă, rosti din nou șoferul.

— Eu mă dau jos! declară ritos ministrul. Pînă nu găsiți păduchele, nu mă sul în mașină din nou.

Abia după vreo oră, asudat, cu pălăria dată pe ceafă, congestionat la față și totuși zîmbitor, Nae Capros îi arătă șoferului, cu un aer triumfător, păduchele.

— Era în ștergătorul de picloare, declară el, răsufînd ușurat.

Șoferul se feri instinctiv. Nae Capros luă gîngania și o puse la loc, cu grijă, în cutia de cremă Nivea.

— Ce te tot ferești așa? Să spui drept, nici eu nu știu dacă e ezantimatic sau nu. Oricum, acum e un păduche deosebit. Vezi, cum să-ți spun... E un păduche MINISTERIAL! L-a ciupit și pe conu Ghiță.

FL. PETRESCU

GERI

... Si azi

FAȚĂ AZI

nt Po... dar in altfel
nurl. In clîiva ani au luat
nici 5 școli cu cîte 4 clase,
lă cu 7 clase, un dispen-
edical, casă de nașteri,
ar pentru copii, punct far-
ic, cămin cultural.

licienii au dărimat bor-
și și-au construit zeci de
oi, o școală mare și fru-
O cooperativă bogat a-
onată pune la dispoziția
rilor tot ce au nevoie.

numai 6 ani de zile în
Lăpuș au fost construite:
ică, un magazin univer-
școală medie, o casă de
un dispensar pentru
in dispensar T.B.C., iar
ica s-a mărit de 4 ori.

tăzi după 11 ani, în
Sărmeș, sînt 128 de școli,
care 102 școli de 4 ani
colii și 26 ani. În 27 școli
și 3 școli de 7 ani, se
în limba maghiară. Nu-
ăminelor culturale a cre-
la 12 la 34. Despre bi-
te, aproape că nu
a vorbi. Astăzi sînt 31 de
ci cu peste 40.000 de vo-

tăzi în regiunea Iași,
100 de cămine culturale.
care jumătate sînt inzes-
t aparate de radio.

tăzi, în satul Todirești
rut multe case noi. Min-
inală școala nouă con-
de curînd, unde, deopo-
opii și vîrstnicii învață
și să citească. Nu de-
ste căminul cultural, iar
rum de cămin, dispensa-
unal. Toate, realizate în
2-3 ani de zile.

DE,

spun vreo doua
viața nouă,
noștri frați
deputați:
în sat
ajut
mai
cîm pe-ogoare
răzoare
bucurie
odărie.
nouă-n sat
cîmin înalt
un palat.
nai face noi
lucruri noi.

Secare,
volare
bucurie
veselie.
alma în stat
abur spurcat;
muncitori
pitori,
gospodari
el tihari,
buni, fruntași
mai fruntași
a strajă
depu

CHIRA VERA
de la un grup de
vișii din Tg. Lăpuș

Desen de N. HILOHI

CANDIDATA SATULUI

Da' stați bre oleacă să-mi trag su-
fletul, și-apoi o să vă spun cum
o fost...

Mergeam așa cam pe la jumătatea
zilei să văd și eu femela aceea voinică
la treabă, care a îngrijit 13 vaci după
carte, apoi o muls de la dîsele 63.081
litri de lapte într-un singur an, și după
trebușoara asta o luat primă 6.170
lei.

Eu credeam că-i o femeie așa ca
moldovencele noastre, plină la trup,
'naltă și mlădie. Cînd colo ce credeți
dumneavoastră? În ușa grajdului, văd
o copcilă puțintică la trup, cu părul
galbăn, galbăn ca mătasa păpușolului
cînd prinde a da în pîrgă și cu ochii
ca floricelele albastre ce-mi răsar vara
prin grîu.

Mă chiorăsc eu la dînsa o vreme,
mă uit și pe alături să văd n-oi ochi
una mai arătoasă?...

„Nu-i, bre, alasta Matilda“ — îmi
ziceam eu în mînte. Cu ea mai erau
vreo trei băieți, — unul mai bărbat;
tocau niște sfeclă, pesemne pentru
vacii. Copcila ceea învîrtea o manivelă
la tăietorul de sfeclă cu multe cuțite și
tăcea.

„Ia să mă dau oleacă în vorbă cu
ei“, îmi zic eu, și-l întreb:

— Da' ce faceți, bre, oameni buni,
cu sfecla ceea?

Și cine credeți că-mi răspunde?
Copcila!...

— Apăi, facem mîncare la vacuțe,
bade.

— Phil! Dar grea treabă.

— Grea, ne grea, noi trebuie s-o fa-
cem că vacuțele nu trebuie să-ndure
foame, că nu mai dau lapte.

„Da' vorbăreață mai este sîrleaza
alasta!“ — gîndesc eu. Și vrednică
bre, nu lasă o clipă treaba, să stele de
vorbă cu omul mai pe tîhnite.

Și vorbă, vorbă, iaca terminară și ei
sfecla de tocat. Copcila se duse-n
grajd. Eu mă luai pe urma ei.

„S-o întreb de Matilda?... Să
n-o întreb?... Dar las' c-o veni dînsa
și-atunci om sta la sfat“.

În fundul grajdului cea mare era o
grupă de vaci, așezate în linie la iesle.
Rumegau în tîhnă.

— Slobod ceva lapte vacile alstea?
Slobod?

Copcila se înturnă spre mine și mă
privi zîmbind.

— Apăi aiasta cu seria 110 o strî-
gă „Aurora“ și-o slobozit anul trecut,
peste 7.000 kile. Ceea... 115, „Bondo-
ca“, peste 6.000... Dar așa, în medie,
pe cap de vacă or slobozit 5.080 kile.

Ea vorbea cu mine, dar nu sta o cli-
pă locului. Mîngîia vacuțele, le apăsa
pe ugere și dacă o întrebam ceva îmi
răspundea repede, dar pe larg, să mă
facă să pricep.

— Și cum de-ați făcut să sloboadă
atît belșug de lapte, că doar nu-s fa-
brici? — o întrebai eu, cu gîndul că
nu mai vine Matilda.

— Bine, — îmi răspunse ea, rîzînd.
Le-am furajat după greutate, după pro-
ducție, ca la carte, și-or slobozit atîta...
Le facem „masajă“ de trei ori în timpul
mulsului, să vină laptele mai repede.
Și ne purtăm blînduț cu dîsele ca și
cu coppii.

„Bre, dar minunată copcilă... Multe
mai știe... Ca un om bătrîn“, — gîn-
desc eu și mă scarpîn a nerăbdare du-
pă ceafă... „Nu mai vine Matilda“...

Îmi ieu inima în dinți și-o întreb:

— Dar tovarășa Matilda Turinșchi
nu-i pe alcea?

— Eu sînt, — îmi răspunde copcila,
fînișită, privindu-mă cu ochii cea ca
floricelele albastre ce-mi răsar vara
prin grîu.

M-apuc de povestesc și unul sătean
din Ițcani întîmplarea aiasta și cela-mi
mai spune că oamenii or propus-o can-
didată în sfatul sătesc. Se pricepe dînsa
și la trebi de gospodărie mai mare,
— îmi zise el, arătînd cu degetul unde-
va. Asta drept s-o spun, parcă bănu-
iam eu, că văzusem chiar acolo la locul
ei de muncă toate celea așezate cu di-
chis și chibzuială...

Mergeam spre gară și-mi venea
așa... o bucurie... nu știu nici eu de ce,
dar dacă aș fi din Ițcani primul i-aș
da votul...

De aceea am venit într-un suflet să
vă povestesc.

FLORIAN SAIOC

VOTEZ!

Pentru belșugul zilei cu luminoase-amiezi
Și oboseala dulce a orelor de seară
Pentru trifoi și struguri, bucate și secară —
Votez!

Pentru acei ce piinii îi dau gustosul miez
Și aridică holda cît cal cu călăreț
Deci pun pe-orice grăunte din holda asta preț —
Votez!

Pentru meșteșugarul ce răspunzînd: „Cutez!“
A slobozit cu brațul avîntul spre mai sus
Urcînd pe scara-naltă a timpului supus —
Votez!

Pentru artistul care mă-nvață să visez
Descoperînd în piatră, cu scumpele-l unelte,
Fermecătoarea lume cuprînsă-n forme zvelte —
Votez!

Pentru savantul care-a mai frînt un meterez,
Spre-a răspîndi știința de-aici pe-ntregul glob
Și-a înzecit puterea în fiecare bob —
Votez!

Pentru ostașul — strajă a tot ce eu creez,
Pentru acei ce-n munte deschid un drum luminii
Și împînzesc văzduhul cu o rețea de linii —
Votez!

Și pentru pacea lumii, înflăcărațuț crez,
Pentru salcîmu-n floare ce străjuie la porți,
Și împotriva crudei, pretimpuriei morți —
Votez!

VIRGIL TEODORESCU

Pe ulicioară

Sub cer senin de primăvară
Cînd zorii luminoși străbat,
S-au întîlnit pe ulicioară
Doi oameni, din același sat.

Unul, voinic și-n straie-alese,
Cu bunda-n fire și cu briu.
Pornise mîndru să voteze
Fruntașii mărilor de grîu.

Iar celălalt, pe îndelete,
Asemeni unui hoț călca;
Zburătăcea priviri sirele.
Fusese „deputat“ cîndva.

Și-așa, pe vîchea ulicioară
Unde mi-i neamul, din străbuni,
Eu am văzut — a cîta oară —
Sînd față-n față, două lumi!

NICOLAE NASTA

Propunere

„Propunem ca Maria să se treacă-n
Această listă, prea cinstiți țărani;
Spinarea ei, ca pulul de mesteacăn
S-a îndoit la cincisprezece ani.

La cincisprezece ani a fost argată
Și și-a stîlciț picioarele prin spini...
I-e palma încă aspră și crăpată
De cît a robotit la cei haini.

Ci nu priviți la tîmplele-i cărunte:
A-ncărunțit trudind lîngă plăvani;
Dar sufletu; i-e tînăr, să înfrunte
De-acum-nainte încă zeci de ani.

Fruntașă-i azi, că-i harnică din fire,
Și-adeseori în ajutor ne-a stat;
Iar drept dovadă că îi dăm cinstire
Propunem s-o alegem deputat!“

RUSALIN MUREȘAN

AGRICULTURA ȚĂRILOR DE DEMOCRAȚIE POPULARĂ

pe drumul socializării

Cooperative agricole milionare

Cooperativele agricole de producție din R. P. Polonă au obținut în anul trecut succese deosebit de mari.

La principalele culturi cerealiere recolta a fost mai mare decât în ceilalți ani și întrece cu mult producția la hectar din gospodăriile individuale. Cresc veniturile cooperativele agricole de producție. De pildă, în voievodatul Wrocław peste 40 de cooperative agricole de producție au realizat venituri de peste un milion de zloti (monedă poloneză).

Văzând avantajele muncii în colectiv, țărani cu gospodărie individuală păsesc în număr mare pe ca ea cooperativizării. În voievodatul Poznan s-au organizat în primele zile ale lunii ianuarie 1956 zece noi cooperative agricole de producție. Numai în ultima lună, țărani din voievodatul Bydgosz au organizat alte 20 de noi cooperative de producție.

Recolte bogate, venituri mari

Memorii cooperativele agricole unice din R. Cehoslovacă obțin recolte cu mult mai mari decât țărani individuali, între altele și pentru motivul că au puțină să folosească larg cuceririle științei. Aplicând metodele indicate de Institutul agricol de cercetare din Liberec, membrii cooperativei agricole unice de la Sobeslavice (regiunea Liberec), de pildă, au obținut în 1955 o recoltă de 4.200 kg. de grâu la hectar. În același an producția la hectar obținută de țărani din gospodării individuale din Sobeslavice nu a fost nici pe jumătate a producției realizată la hectar de cooperativa agricolă.

Veniturile membrilor cooperativele cresc neîntrerupt. În regiunea Olomouc, din R. Cehoslovacă, în 1955, peste 50 la sută din cooperativele agricole unice, au dat pentru ziua-muncă venituri cu mult mai mari decât se prevăzuse în plan. Astfel, în loc de 19,20 coroane cit prevedea planul, membrii cooperativei agricole le-au revenit cite 20,40 coroane, pentru o zi-muncă.

Refacerea agriculturii coreene

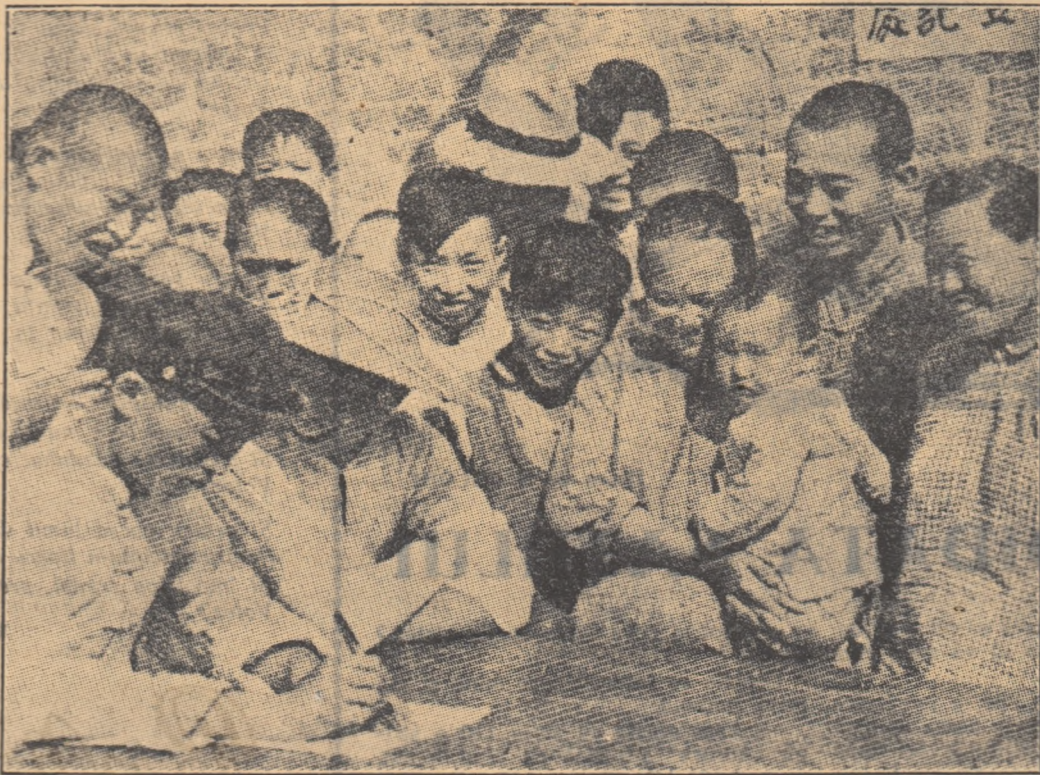
Cotropitorii imperialiști au pricinuit mari distrugerii în Coreea democratică. Muncind pentru vinderea rănilor produse de războiul pustitor, țărănimea din R.P.D. Coreeană efectuează mari lucrări de ameliorație, construiește zeci de lacuri de acumulare, amenajează canale de irigație, înalță diguri care apără cimpurile împotriva inundațiilor.

Astfel, în cei doi ani și jumătate scurși de la încheierea armistițiului, în R.P.D. Coreeană au fost amenajate sau refăcute 51 de lacuri de acumulare, au fost construite baraje a căror lungime totală este de 334 km., precum și 570 de stațiuni de pompare.

De curând, guvernul R.P.D. Coreene a luat o hotărâre care prevede crearea a 290 de sisteme de irigare a peste 40.000 de hectare de pământ. Toate acestea vor face ca încă în 1956 recolta de cereale să crească cu 64.000 de tone.

Mișcarea pentru cooperativizarea agriculturii a luat un mase avânt în toate țările de democrație populară. Încredinându-se de foloasele muncii în comun, un număr tot mai mare de țărani muncitori păsesc de bunăvoie pe drumul agriculturii socialiste. În China, de pildă, în 1955, numărul cooperativele agricole de producție a crescut de la 650.000 la 1.900.000. Numărul gospodăriilor țărănești unite în cooperative reprezintă peste 60 la sută din numărul total al gospodăriilor țărănești din întreaga Chină. În R. P. Bulgaria, majoritatea gospodăriilor țărănești sint cooperativizate, peste 63 la sută din întreaga suprafață cultivată fiind lucrată de gospodăriile cooperative. În cursul anului trecut numărul cooperativele de producție din R. P. Albania a crescut de două ori. În aproape jumătate din satele Republicii Cehoslovace țărani au intrat în diferite forme cooperativele de muncă. De asemenea cu 650.000 de familii s-a mărit anul trecut numărul familiilor care au intrat în cooperativele de producție din R. P. Ungară. În R. D. Germană în 1955 au luat ființă alte 1.000 de cooperative agricole de producție. În R. P. Polonă, numai în provincia Silezia numărul cooperativele agricole de producție se ridică în prezent la 1.154.

Exemplul luminos al colhoznicilor sovietici însușește mase tot mai largi de țărani muncitori din țările de democrație populară.

Țărani cu gospodărie individuală din plasa Minciju, provincia Hubei, se înscriu în cooperativa agricolă de producție

in satele din provincia Cijetzian

În viața satului chinez se petrec astăzi adinci transformări. Mișcarea pentru cooperativizarea agriculturii, care se desfășoară cu succes, schimbă înfățișarea satului și viața de toate zilele a țărănilor. Țăranii vorbesc din ce în ce mai mult despre grupurile de într-ajutorare în muncă, despre cooperativele agricole de producție, despre noile forme de organizare a muncii.

Am vizitat de curând satele provinciei Cijetzian din sudul Chinei, în care această mișcare de mase, condusă de Partidul Comunist și de guvernul popular, a prins a se dezvolta îndată după eliberarea țării.

În provincia Cijetzian, peste 60 la sută din numărul gospodăriilor țărănești sint încadrate astăzi în grupuri de într-ajutorare în muncă și în cooperative agricole de producție. Mă de țărani sint membri ai cooperativele de credit, de aprovizionare-desfacere și meșteșugărești. Pășind cu hotărâre pe calea socialismului, țărani se descătușează de mizeria în care se aflau în trecut.

Din orașul Hancijou — centru administrativ al provinciei Cijetzian — o apucărăm spre sud-vest. După ce am ocolit prin partea de răsărit pitorescul lac Sihu și am lăsat în urmă defileul muntos,

am luat-o de-a lungul țărmlui apusean al fluviului Tiantanțian, pe lângă lanuri de orez și plantații de cel mai bun ceai verde din China, ceaiul de Lunțin.

Mai văzusem și în trecut satele acestei provincii. Pe atunci ele erau cufundate în mizerie, cu câteva dughene în care nu găseai, decit rar, mărfurile de care aveai nevoie. Instituții culturale nu existau, în schimb erau case de jocuri, unde țărani erau jecmâniți.

Nu poți să nu admiri acum casele frumoase și încăpătoare, clădite după victoria revoluției populare de numeroase familii de săteni. Ele contrastează viu cu cocioabele joase, lipite cu lut și paie, de dinainte de eliberarea țării. Astăzi, cocioabele nu mai sint folosite decit ca adăposturi pentru vite și pentru alte nevoi ale gospodăriilor.

Pe oriunde am poposit am văzut fețele voioase ale țărănilor, am constatat încrederea lor neclintită în ziua de mâine. Oamenii abia își mai pot aduce aminte că numai cu câțiva ani în urmă în satul lor domneau dezordinea și sărăcia, frica și deznădejdea. Astăzi, toate acestea sint doar o amintire urită a trecutului.

CEN I-FAN

Legumicultori vestiți în întreaga Bulgaria

Locuitorii satului Kricin li s-a dus vestea în toată Bulgaria. Roadele muncii lor au crescut și mai mult de când au alcătuit o gospodărie agricolă cooperativă de muncă.

Țărani din satul Kricin s-au specializat îndeosebi în cultivarea legumelor timpurii. Anul trecut, gospodăria lor cooperativă a cultivat 222 de decari (un decar are 10 ari) cu roșii timpurii. Datorită muncii unite, iscusinței oamenilor și folosirii cuceririlor științei în această direcție, legumicultorii din Kricin au obținut o recoltă medie de 43.180 kg. de roșii la hectar, în loc de 28.500 kg. cit se prevedea în plan. De pe unele loturi s-au cules și cite 63.000 kg. de roșii la hectar.

Cultivarea de legume timpurii asigură venituri mari membrilor gospodăriei agricole cooperative de muncă. Anul trecut, numai din vânzarea roșiilor timpurii ei au realizat venituri în valoare de peste 1.300.000 de leva.

Viața nouă într-un sat albanez

În trecut, satul Libonik, din regiunea Korçea, era alcătuit numai din cocioabe mici și dărăpănate, din chirpici, locuite de oameni săraci care duceau o viață grea. Pentru a-și agonisi hrana zilnică, țărani erau nevoiți să muncească pe pământul moșierului.

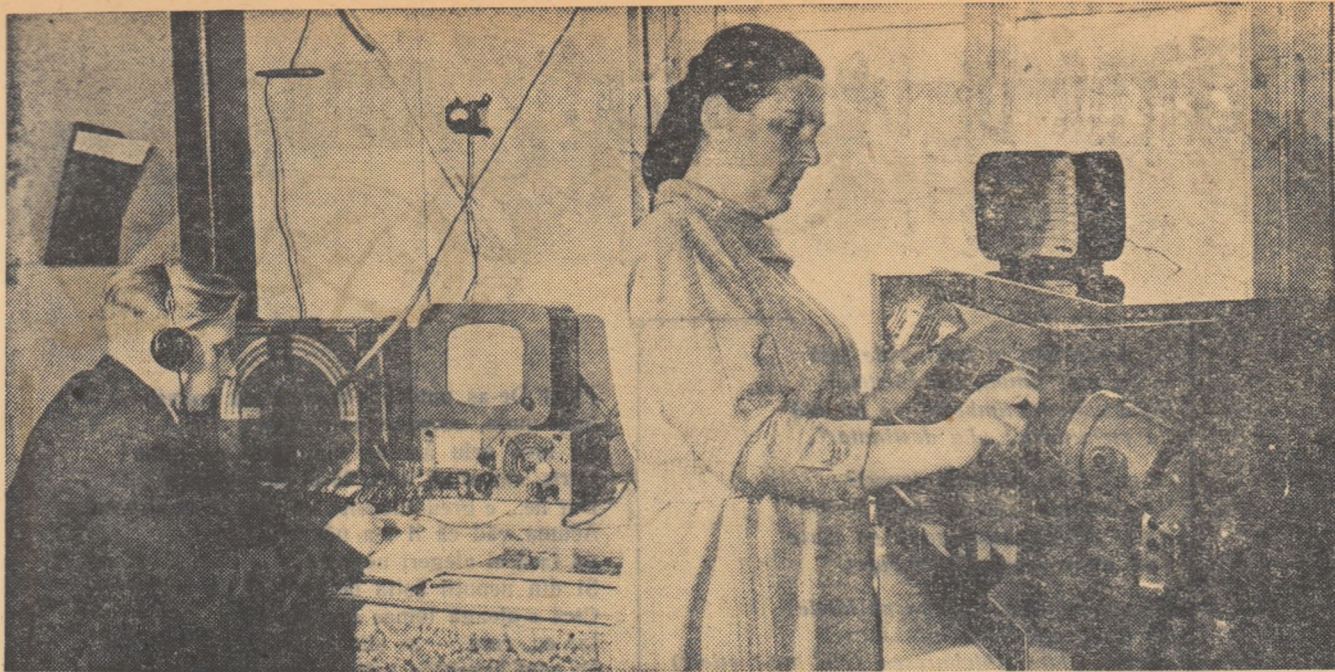
Puterea populară a creiat neîncetat țărănilor muncitori condiții prielnice pentru a duce o viață tot mai bună. Țărani din Libonik și-au dat seama de avantajele muncii în colectiv și încă din 1950 au întemeiat o cooperativă agricolă de producție. Munca în comun, făcută cu ajutorul mașinilor și după sfaturile științei, a dat puțință țărănilor cooperatori să obțină în 1955 pînă la 85.000 kg. de sfeclă de zahăr, 2500 kg. de grâu, 2700 kg. de porumb la hectar. Cooperatorii au plantat pe dealurile din împrejurimile satului viță de vie, și au în prezent 300 de oi, 200 de porci, multe vaci și un număr mare de păsări.

În afară de miile de kilograme pe produse agricole pe care le primesc pentru zilele-muncă prestate, membrii cooperativei agricole primesc anual fiecare, între 100.000 și 120.000 leki (monedă albaneză). În sat au fost construite numeroase case de locuit, o clădire pentru școala de 7 ani, un club, o grădiniță. Pe străzi și în case a fost introdusă lumina electrică.

În R.P. Albania sint astăzi multe sate ca Libonik, în care, datorită colectivizării, s-au creat condiții pentru sporirea neîntreruptă a bunăstării a țărănilor muncitori.

★ ★
★
Sub regimul hor-tist, țărani mag-biari trăiau în birloguri săpate în rîpe.
Astăzi au case arătoase și animale de rasă în ogradă.
★ ★

Noul sovhoz cerealier „Zapadni” din R. S. S. Kazahă, are stația lui de radiodifuziune.
In fotografie: operatorul R. Tunik (dreapta) și șeful stației M. Polosin, în timpul lucrului.

Vitalii Tatarinov SĂRBĂTOARE

— fragment —

Gemea un vînt năpraznic și hoinar
Treceau hultani în zboruri rotitoare,
Vedeai doar stepe fără de hotar
Cum se-ntindea din zare pînă-n
zare.

Din cînd în cînd năgara sușotînd
Vestea că riul turbure-î aproape,
Doar vîntul iernii, hămesitul vînt,
Venea în zbor din riu să se adape.

În toiu iernii, lupii sîși pe iaș,
În haile mari ieșeau urlînd
sălbatec.

Iar vara — colonadele de praf
Țineau pe ele cerul de jăratec.

Minune-i oare? Cine-or fi d-numeții
La ce-au venit în stepă? Și cînd?
cînd?

Sînt tinerii ce-aduc scînteia vieții,
Comsomolistii cîntece cîntînd!

Da, am venit din fabrici, din uzine,
Vărsînd prinosul sufletului plin,
Să aibe-aici hambarul plin cu grîne
Sovhozul cerealier din Irlikin

Da, am venit, în stepe neumblată
Beșugului croindu-î primul drum.
E-un orășel în stepe de-altădată
Și-î strada Comsomolului acum.

Noi am trecut prin viscol, prin
furtună,
Pustiul step și gol l-am biruit,
Și azi pămîntul roadele-și adună
Căci l-am făcut — pămînt
destelenit!

Să nu mai sușotești nici cînd,
năgară!
Tu — lan de griu, biruitor să
crești!

În stepă-i azi — minune-nțîia
oară,
Minune mai ceva ca în povestii!

În romînește de D. MIHAIL

O PROBLEMĂ ȘI DOUĂ STILURI DE REZOLVARE A EI...

Povestea lui Robert Coles...

...poate să pară o glumă. Nu este însă de loc vorba despre așa ceva. Povestea este întrutotul exactă și a apărut în presa din întreaga lume.

În orașul Glen Cove din S.U.A. există o societate numită „Corporația pentru dezvoltarea relațiilor interplanetare”. Președintele și fondatorul acestei corporații este fostul profesor de astronomie Robert Coles. Pînă aici nimic de haz, nimic ciudat, în afară poate de firma societății. Cum însă în S.U.A. sînt firme și mai trăznite, merge și ea.

Hazul și ciudătenia corporației stau în natura afacerilor ei. Căci Robert Coles se ocupă — nici mai mult nici mai puțin — decît cu vânzarea pămînturilor din... lună! Da. Ati citit bine. Președintele societății acesteia se pretinde proprietarul lunii și vinde pămînturile de acolo, la pretul de un dolar pogonul!

Să spun drept, îl compătinesc pe domnul Coles.

Păi la judecați și dumneavoastră! Președintele Eisenhower cere să se reducă suprafața însămintată a S.U.A. cu o cincime. Marile concurențe oficiale din S.U.A. duc o campanie stăruitoare pentru lichidarea a 1.000.000 de ferme. Și în vreme ce toate aceste personalități înalte se străduiesc să întelenească o bună parte din pămînturile S.U.A., hop, vine astrologul ăsta să vîndă loturi de ferme în lună! Vă săzică în timp ce conducătorii S.U.A. intenționează să întelenească 10 milioane de hectare, apare un te miri oine, care intenționează să destelenească luna! Nu credeți că bietul Coles, care cu planurile lui deochiate se opune totuși în principiu politicii guvernului S.U.A., are toate șansele să ajungă în fața comisiei pentru activitate antiamericană?

Eu sînt aproape sigur, avînd în vedere capacitățile mintale ale unor membri ai susnumitei comisii și mai cu seamă seriozitatea cu care se pune problema pămînturilor întelene și virgine în S.U.A. Pe dos, în stil american. Oricum, aceasta este totuși una dintre problemele însemnate ale marilor capitaliști din S.U.A., care nu admît să te joci cu profiturile lor.

Să-l țăsăm deci pe astrologul acesta lunatic și să examinăm astronomic profiturile pe care intenționează să le scoată Măria Sa Capitalul din înteleneirea pămînturilor.

În țara astrologului...

...s-au strîns în depozite cereale și produse alimentare în valoare de 8 miliarde de dolari. Aceste cereale și produse, achiziționate de la fermele din S.U.A. la un anumit pret, trebuie vîndute la un alt pret, mult mai mare decît cel cu care au fost cumpărate. Societățile comerciale care deserveșc trusturile respective n-au mai putut plasa marfa aceasta nici pe piața internă, nici pe cea externă. Consumatorul american nu le mai poate cumpăra la pretul ridicat al trusturilor, iar ceilalți consumatori externi, s-au cam săturat și ei de prețurile sîrate ale afaberistilor americani. De pildă, Anglia a fost obligată ca 62 la sută din grîne și produse alimentare să le importe din S.U.A. la prețurile ridicate pe care le-au impus trusturile americane.

Cerețele și produsele alimentare în valoare de 8 miliarde de dolari care

...și în S.U.A. se pune problema pămînturilor întelene și virgine numai că pe dos, în stil american“.

A. I. Mikoian

(Din cuvîntarea rostită la cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S.).

n-au mai putut fi vîndute au rămas deci în depozite. Marfa aceasta a fost totuși plătită fermierilor. La ea au fost calculate profituri uriașe pe care trusturile tin să le obțină cu orice pret.

Pentru ca ele să-și poată desface marfa la pretul stabilit, e necesar însă un anumit lucru: să fie cît mai puține grîne și produse alimentare pe piață. Aceasta este tîlcul actualului program Eisenhower în domeniul agriculturii. Înteleneind 10 milioane de hectare, lichidînd 1 milion de ferme, e limpede că producția globală de cereale și produse alimentare va fi mult mai mică. Vor fi deci mai puține grîne pe piață, iar trusturile vor putea astfel să-și vîndă cu profituri maxime mărfurile depozitate și cele pe care le vor mai depozita. Pentru acest motiv a fost lansat programul președintelui Eisenhower, pentru aceasta declară senatorul George că „recoltele mari sînt o pacoste și un blestem”. Pentru aceasta se zbat conducătorii S.U.A. să-î „convîngă” pe fermierii americani că e bine să-și lichideze fermele și să ajungă muritori de foame.

Rezolvarea aceasta în stil american...

...nu a început de azi. Haskell — unul dintre specialiștii americani în problemele agricole — recunoaște că între 1920 și 1955 au dispărut 1.600.000 de gospodării mici și mijlocii. În ultimii 14 ani, așa cum arată tovarășul N. S. Hrusciov în Raportul prezentat la cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S., aproximativ 1.300.000 de fermieri și-au pierdut pămînturile. Procesul de lichidare a fermelor mici și mijlocii din S.U.A. s-a intensificat însă mai cu seamă în ultimii ani. Așa cum declară tot Haskell, numai între

1950 și 1955 au dispărut 600.000 de ferme.

Acesta este stilul american în problema pămînturilor întelene și virgine. Acelasi stil a fost preluat sau impus într-o serie de alte state aservite dolarului. Viticultorul din Franța și-a restrîns suprafața de vie, horticultorul din Olanda și-a lichidat o parte din grădina sa de lalele, agricultorul din Germania Occidentală a fost silit să-și lase întelent lotul său care a intrat în teritoriul ocupat de o bază militară aviatică americană, cel din Japonia la fel, iar sirul acesta e departe de a fi terminat aici.

Acestea toate se întîmplă în timp ce o cincime din numărul familiilor americane nu-și pot asigura o hrană satisfăcătoare — fără a-î socoti și pe șomerii — și în timp ce 59 la sută din populația globului este subalimentată.

Există și un alt stil de rezolvare...

...a problemei pămînturilor întelene și virgine, un stil nou, posibil de aplicat numai în socialism, a cărei lege economică fundamentală este satisfacerea maximă a nevoilor materiale și culturale ale oamenilor muncii.

Lucrîndu-se în acest stil, în Uniunea Sovietică, după cum a arătat în cuvîntarea sa la cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S., tovarășul A. I. Mikoian, în decurs de doi ani au fost valorificate 33 milioane de hectare de pămînturi noi. Suprafața aceasta este egală cu suprafața însămintată a cîtorva state europene, luate la un loc. De pe pămînturile destelene, spre care au plecat 350.000 de patrioți sovietici, se vor putea obține anual cel puțin 2 miliarde de puduri de cereale, ceea ce reprezîntă aproape o cincime din întreaga producție cerealică a Uniunii Sovietice din 1960.

Pe pămînturile destelene din Siberia, Ural, Kazahstan și Povoljje au fost create 425 de noi sovhozuri cerealiere. Înzestrate cu tehnică cea mai modernă, noile sovhozuri au în prezent peste 100.000 de tractoare și aproape 25.000 de combine, iar în acest an vor mai primi încă 25.000 de trac-

Cu doi ani în urmă, pe pămînturile destelene ale regiunii Kustanai (R.S.S. Kazahă) a fost înființat sovhozul cerealier „Lesnoi”. Aici au fost construite zeci de case de locuit, un magazin, o cantină, un spital și alte clădiri.
In fotografie: clădirea clubului sovhozului.

toare, încă 32.000 de combine și încă alte felurite mașini pentru lucrarea pămîntului.

Acesta este stilul socialist în problema pămînturilor virgine. Stilul acesta se folosește nu numai în Uniunea Sovietică ci și în țările democrat-populare.

Asemenea acțiuni se duc în marea Chină Populară, în R. P. Polonă, în toate țările democrației populare. În țara noastră, în cursul primului cincinal au fost destelene 300.000 hectare. În cel de-al doilea cincinal continuîndu-se opera de cucerire a unor noi terenuri, vor fi redote agriculturii 100.000 hectare din regiunea inundabilă a Dunării, 150.000 hectare de sărături și alte suprafețe nisipoase din Oltenia, vestul țării, Moldova, Delta Dunării.

Actiunea aceasta de cucerire a fiecărui petiuc de pămînt, dusă în țările ale căror popoare au rupt lanțurile capitalismului și construlesc o nouă orînduire, se înfăptuiește pentru binele oamenilor, de către oameni entuziaști și îndrăzneți. Cît de neomenească și de condamnată este în comparație cu situația din țările lagărului socialist, acțiunea dusă de trusturile americane în goana lor după profiturile cele mai mari! Și cît de ridicol apare, în același timp, Robert Coles, astrologul ratat, în comparație cu descălicătorii realiști și curajoși care dau viață pămînturilor virgine de pe întinderile mării Țării Sovietice!

SORIN PETRESCU

Un schimb de scrisori și înca ceva

I. Scrisoarea lui Alecu Moșierescu

Iubite Ghiță,

scrie-mi ce mai faci
(De-o vreme-ncoace nu știu de ce taci)
Nu am primit din parte-ți nici un rînd
Sau vremea noastră o aștepti oînd?
Mai arde-le și tu un sabotaj
Doar spune clar în ultimul mesaj!
Și poate ne-om „elibera” și noi,
Poate mi-oi lua pămîntul înapoi
Căci mă pricep la treabă și la fapte
— Îți amintești de nouă sute șapte —
Cînd aprig pedepsirăm răzvrătirea

Ce-i drept, trimise-armată stăpînire
Și pe țărani, noi astfel i-am bătut...
...Atuncea știi cît bine am făcut.
Mi-e dor și azi de scumpa mea moșie
De oamenii cu botnițe la vie,
Cînd dragii mei săteni trăgeau la plug
(Ah! De-aș putea și-acum să-l mai înjug)
Iubesc nespus pe toți clăcașii mei.
(Uff! Ce-aș mai lua iar pielea de pe ei)
De mi-aș vedea conacul, doar atît,
Ce i-aș mai strînge iar cu drag... de gît —
Mi-e dor de toți și inima mă doare,
Cînd mi-amintesc de mia de hectare
Și mă gîndesc că, de-aș avea putere,
S-o scot aș vrea de la expropriere.
Iar de-aș putea — aici mi-au dat povață
Pe mulți i-aș mai expropria din viață.
Și-atunci am pune dijma înzecită
Și viața ne-ar fi iarăși fericită.
Eu m-aș alege iar ca altădat'
Pe tot județul nostru deputat
Și de-am s-ajung iar mare „propitar”
Te-aș pune, Ghiță, ca-n trecut, primar

Să-nsemni — știi tu — cu tîbisir pe spate
Pe cei ce nu-mi dau voturile toate.

Acum te las... Aștept răspuns urgent
Și fii și tu pe-acolo mai atent.
Pe unde poți, mai fă cite un rău
Eu îți urez noroc!

STAPINUL TAU

Vă prezentăm în pagina de față
In cel mai simplu stil epistolar
Două scrisori timbrate c-o prefață
Cu mențiunea: „La destinatar”.

Pe prima o trimite de departe
Expeditorul: „Seleționat”
Alecu Moșierescu-l scris pe carte
Fost mare moșier și deputat.

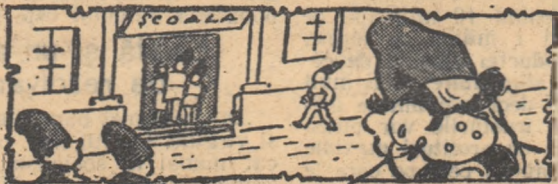
Pe-a doua chiar adresa pe hîrtle
Se deslușește fără înconjur:
„Exp.: Ghiță Chiaburescu (cîn' nu-l știe?)
Vechil pe vremuri — în prezent: chiabur”.

Scrisorile așteaptă să vorbească
(Lectura lor ne este de folos)
Și pentru cine vrea să le citească
Le-am reprodus în textul de mai jos:

II. Răspunsul lui Ghiță Chiaburescu

Vă scriu răspunsul,

Sărut mîna coane,
Cum o mai duceți, fără de pogoane?
Nu v-am văzut, boierule, de mult,
Din cînd în cînd la radio v-ascult
Cum ne-ndemnați cu vorbe de război
Și faceți de departe țărăboi.
Mai bine c-ați plecat atunci de-aci
Să nu vedeți mulțimea de calici
Tinuți de dumneavoastră cu simbrle
Cum s-au făcut stăpîni peste moșie

Și una-două, fără de sfială
Știi ce-au făcut în sat? Rușine! Școală!
Ba și mai mult. Auzi neobrazare
S-au apucat de electrificare
De-atîtea becuri omul să orbească
Și lămpile în pod să mucezească.
Iar unde era crîșma lui Pripor
Au instalat — ce credeți? — Difuzor!
Să betească omul la ureche
Și vitele-n ogrăzi să dea în streche.
In sat la noi ce credeți că mai e?
Val! Au făcut un d-ăla... S.M.T....
Urechea dreaptă și acum mă doare
De-atîta păcăneală de tractoare.
Cînd ies din casă numai negru văd
Căci pe la noi, cucoane, e prăpăd
S-au apucat să facă colectivă

(Ah! De-aș putea, le-aș face eu colivă)
Auzi mata, cucoane, ce rușine
Să facă grîu ăst an mai mult ca mine!
Furiș, cercal să intru la ei ca un dihor
Dar he... e greu cucoane, să poți să te strecoar...
Acuma văd că li s-a năzărit
Să facă ei alegeri negreșit.
Și din nepoții ăștla de robl și de argați
Cică s-aleagă lumea deputați.
Iar eu, care — se știe — la bine îi îndemn
Nu sînt trecut pe listă... Auzi... că sînt nedemn.
In sat acuma toți m-au încolțit
Și am ajuns ca lupul năpărlit.
Nu mai am vlagă, nu mai am putere.
Imi merge rău cucoane. Am fiere-n suflet. Fiere...

Să vii cu bomba coane. Nu-i de sagă
Altfel de mine prafu-o să se-aleagă.
Dar pîn-atuncea, cît mai sînt, socot
Că am să fac pe-aci prin sat, ce pot
Și-ncerc să le aduc cite-un ponos.
Vă sărut mîna, coane, respectos!

Post-scriptum

Epistolele, fără îndoială
Ce-n pagină aici le-am reprodus
Le încheiem și noi cu o MORALĂ:

„Degeaba „adresanții” de mai sus
Se zvircolesc și-ncercă să ne-abată
Și să ne pule piedică în drum,
Căci mortul de la groapă — ori și cum —
Știut e, nu se-ntoarce niciodată!”

Pentru conformitate,
D. TABACU

ÎNTÎMPLĂRILE LUI ILIE POZNAȘU (1)

Prezentare

Versuri de M. VOINEA
Desene de N. RADULESCU

Dacă hitrului Păcală
Nu l-ași cunoscut urmașul,
Păi... să facem cunoștință:
Hai noroc! Sînt eu, Poznașu!

Eu, Răzvan, drept să vă spui,
Am slujit chiaburului
Și-mi mergea atît de bine:
Tot ce-aveam, era... pe mine!

Sînt Culae Păpădie,
Mijlocaș în satul meu.
M-aș înscrie-n colectivă
Dar... mă răzgîndesc mereu...

Ați ghicit! Sînt Stan Șoric.
Incolo... ce să mai zic?
Muncitor... cînstiit... supus
Și... cu ochii spre Apus.